

סנדרה ברנהרדט ב.מלך הקומדיה
דמות מפחידה של מזדנבת

מעבר לעובדות ההיסטוריות, עובר כסרט הזה הירייה מעורבן מאוד על אנשים ההופכים מהגרים בעל כורחם, על אויבים מבפנים, הם אימים שבעתיים מכל האויבים שבחוץ, על עימות שבין תיקוה לחשש מן העתיד ועל שמרנות הממיטה אסון. על הכל נוסכים האחים טאוויאני את אהבת האדם הטבועה בתוכם. בזכות אהבה זו די שרמות תופיע כמה שניות על המסך. כדי שתעורר כלפיה יחס כלשהו.

מול חושניות הלילה של סן לורנצו, שבו נרמה כי הנשמה היתוותה את דרכו לא פחות מן המוח, הרי חוזה השרטט הוא תרגיל מכריע,

להמתין יותר מתריסר שנים לפני שסרטו דודסקאדן יוצג גם בישראל. סרט מוזר זה, יוצאדופן וחסר עלילה אחידה (הוא מורכב מסדרת אפיוזות מקבילות), הוא הראשון שעשה קורוסאוה בצבע. הסרט ספק ניאוריאליסטי בדרך שבה הוא עוסק בדמויות של אנשים מחוסרי-כל הגרים בצפיפות בשכונת פחונים עולה (כמו בנס במילאנו), וספק סוריאליסטי בדרך שהוא מעצב את השכונה הזאת, כך שאינה נראית כמו מקום קיים. בתוך עולם זה שייצר בדמיונו, מפגיש קורוסאוה אסף של טיפוסים שהגיעו לקצה גבול התיקוה. מלבד

גרזינה שאמולבסקה
מבט אחר על לסביות

יאדוויגה גאנקובסקה

לסלי אן וורן

דברה ווינגר

כישורים לדרמה ולקומדיה

מריל סטריפ עם פיטר מקיניקול ב.בחירתה של סופי
לצאת ממריל כדי להיכנס לסופי

שכלתני וגאוני של בימאי בריטי, צעיר יחסית, בשם פיטר גרינאוואי. אפשר לראות בו מותחן על צייר המוזמן להנציח על גבי הנייר את מעלותיה של אחוזה ומגלה תוך כדי כך שבעל האחוזה נרצח, אבל זוהי גם סאטירה שנונה על הבורגנות הכפרית החרשה באנגליה של המאה ה-17. אפשר להבחין כסרט בהרהורים ברורים מאוד על מהות הקולנוע כשפת תמונות, על משמעות האמנות בכלל, כאמצעי לשקף ואולי לפרש את המציאות, על ההתנגשות התרבותית שבין אנגליה ואירופה ומעל הכל, על מערכת-היחסים שבין אדונים ומשרתים.

אין ספק שזהו סרט שצריך לראותו יותר מפעם אחת כדי להכיל את כל מה שיש בו, ורבים התקוממו כנגדו, הן משום שנדרש מהם יותר מדי מאמץ, והן משום שנרמה היה להם כי כל העניין תיאורטי מדי ויבש מדי עבורם.

העניין האסתטי והקולנועי עורר הסרט ויכוחים רבים על מסקנתו הסופית של הסרט — אם היא פסימיסטית או אופטימיסטית. מכל מקום, היחיד שנותר לאדם מן המציאות העגומה וחסרת התיקוה שבה הוא חי, הוא האשליה, ורק עלידי שילוב האשליה במציאות, ניתן, לפעמים, להמתיק את גלולת המציאות המרה, כדי שאפשר יהיה להמשיך ולשאתה. מעמדים רבים בסרט נחרטים בזיכרון וקשה להחליט מי הרשים יותר — האב ובנו הכונים טירות דמיוניות באוויר, החכם הזקן המעניק את רכושו לגנב שבא לחמוס אותו, הבעלים המתחלפים בנשותיהם כמעט מבלי משים, או הפקיד האפילפטי המעדיף את אשתו המירשעת החיה עימו, על פני חבריו הטובים המשתתפים בצערו.

קוסטא גבראס, עליו צריך להרחיב קצת יותר את הדיבור. גבראס גילה כסרט זה אומץ-לב במקום שאין צורך להיות אמיץ. הוקעת ההפיכה הצבאית של פיגושה בצ'ילי כבר מוזמן אינה נכחינת חידוש, וההתערבות האמריקאית הגלויה כהפיכה הזאת, נחשפה פומבית עלידי קיסנינג'ר שנים לפני שעשה זאת קוסטא גבראס. לכן, כאשר הוא מכה בפיגושה ובאמריקאים, אין הוא עושה, אלא את מה שכל ליברל בעל מצפון כבר עשה לפני כמה שנים. אבל הצרפנים הרואגים מאוד ליושר המידות ולדמוקרטיה אצל הזולת, נטלו את הסרט כזרועותיהם ומחאו לו כפיים בקול. כך זה קרה גם בישראל, כאשר רבים מן המודאגים מהמצב בצ'ילה, שוכחים מה מרחש מתחת לאפס ממש.

בדיחה ★
עצובה

רטיים רעים היו השנה בשפע, מכל הסוגים והמינים, ומתחסרים בנוסח נעדר צוערים

אדונים ומשרתים ★

עם האחים פאולו וויטוריו טאוויאני, ערך הקהל הישראלי היכרות מהנה מאוד כפאדרה פאדרונה. השנה אפשר היה לשוב ולהתפעל מכשרונם כלילה של סן לורנצו, אפס קטן וללא גיבורים יחידים, שכן כבר שלם מופיע בו בתפקיד הראשי. זהו סיפורם של בני סןמיניאטו, הנושטים את נתיהם בשלהי מילחמת-העולם השנייה, כאשר פושטת השמועה שהנאצים עומדים לפוצץ את כל הישוב, ויוצאים ברגל לקראת הצבא האמריקאי המחחר. כמבט ראשון אפשר לחשוב כי אין זו אלא פרשה היסטורית פשוטה, ואכן העלילה נשענת במידה רבה על קורות משפחת טאוויאני עצמה. אולם